

כאשר נעצר מוחמד עלי'די המשטרה באשמת חסיפה ואונס, היחה בכיו מענה מקורי: „זאת אשתי!“

הכלה החטופה

אצלנו יש כל שנה ילד. יכלו להיות לי כבר שלושה ילדים — ואין לי כלום: רק הבית הריק. בינתיים, בעוד המשפט נמשך, משחיות בכפר-טיבה את הסכינים. הכפר נחלק לשני מחנות: האחד דורש כי

וצפיה להתחתן, סיפר לכתבת העולם הזה. „שילמתי להוֹרִים שלה 5000 ל"י, נוסף למתנות ובגדים ותכשיטים רבים מזהב שנתתי לה. הלכנו לקאדי והתארסנו. זה למעשה נחשב כנישואין אצלנו. הקאדי פסק שעל צפיה לעבור לגור איתי אצל ההורים שלי, כי היא למעשה אשתי. אבל בינתיים התחילו לסכסך בין המשפחה שלי למשפחה של צפיה כל מיני אנשים, שקינאו במצב הכלכלי הטוב של משפחתי — וההורים של צפיה לא הירשו לה לעבור לגור יחד איתי. שלחתי נכבדים מהכפר שלנו, וגם מקלנסוא, לתחקר בינינו — אבל שום דבר לא עזר. ההורים שלה לא הסכימו לתת אותה וחלסו.

כל פעם, המציאו תירוצים חדשים. פעם היה זה עוד כסף, פעם עוד בגדים, פעם — בית. נתתי להם כל מה שביקשו. גמרתי לבנות את הבית הזה — מוחמד מראה על ביתו בעל שתי הקומות, ובו שישה חדרים מרווחים עם מיטב מורני מלא ארונות-פורמייקה, וכן חדר-אורחים מרווח במיטב הריהוט המודרני, עם רדיו-ענק וטלפון לבן. — „שצפיה לא תרגיש את עצמה לבד כשאני לא בבית“, הוא מסביר.

„אולם אפילו שגמרתי לבנות אותו ולרהט אותו ולמלא אותו בכלים, ההורים שלה לא הסכימו“, הוא ממשיך. „אז אמרתי להם: בסדר, תחזירו לי את הכסף וכל מה שנתתי, ואני אחפש לי אשה אחרת. אבל על זה הם לא רצו אפילו לשמוע.“

„הוריה את התחתונים“

למרות כל המיכשולים, סרחה האהבה בין השניים, ולבדי מוחמד: „אני הייתי רואה את צפיה כל יום. היא הייתה עולה על הגג כשאף אחד לא היה בבית, וככה הייתי רואה אותה. או שהייתה עומדת בחנות ואני הייתי עובר שם והייתי מסתכלים אחד על השני. כשההורים שלה לא היו בבית, היינו גם עומדים על יד הגדר ומדברים. בזמן האחרון היא התחילה להגיד לי שנימאס לה כבר לחכות, ועלינו לעשות משהו. לברות. חשבתי על זה, וראיתי שאין לי ברירה אחרת. החלטנו לברות. קבענו פגישה ליד החנות שלה בשמונה בבוקר. היא חיכתה לי שם ואני באתי עם הגיפ שלי. באתי לבד. מה אני משוגע לקחת אתנו עוד אנשים?

„צפיה עלתה לגיפ, כשיצאנו מהכפר, אמרה לי: ברוך-השם שהתפטרו מן ההורים שלי. נסענו מחוץ לכפר לפרדס, וישבנו ודיברנו שם עד הערב. אנחנו שנינו צעירים ואוהבים, אז התחממנו, ואני התחלתי למוזמזם אותה. צפיה כן התחממה והוריה את התחתונים שלה. היא ביקשה ממני לבוא איתה במגע. בהתחלה פחדתי לבוא איתה במגע שלם. בכל זאת שכבתי איתה פעמיים ונוהרתי. היא עשתה את הכל מרצונה הטוב. אם היא לא הייתה קובעת איתי פגישה, לא הייתי בורח איתה אפילו בעוד מאה שנה.“

את סיפורו זה של מוחמד, הכתיבה ארוסתו במשטרה מכל וכל, ומסרה את הגירסה שלה — כי נחטפה: נגד רצונה, ותחת איומים בסכין ניבעלה פעמיים. כשהופיעו הצדדים בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, טען באי-כוחם של הנאשמים, עורך-הדין משה אלוני, כי צפיה מסרה את כל העדויות שלה בנוכחות בגי-משפחתה, ואפילו פעם אחת לא נחקרה לבדה. עליך, אין היא מדברת אמת: בגי-משפחתה איימו על חייה אם תמסור גירסה אחרת, ואין לסמוך על עדותה.

אחרי הודאתה במשטרה, נלקחה צפיה לבית-החולים בלינסון לבדיקה. מוחמד טוען שאולי עשו לה שם משהו. לולא כן, הייתה כבר בהריון — וכך הייתה מתחלת התנגדות משפחתה והם היו מתחתנים:

רשעה הייתה שמונה בבוקר, כשגיפ ובו שלושה צעירים קרב לאחד הבתים ברחוב צדדי בכפר טיבה. בחורה צעירה התקרבה לבית וקראה: „צפיה, תבואי רגע, אני רוצה לקנות כמה דברים בחנות.“

צפיה גבר מיהרה להיטיב את שערה ויצאה החוצה. חנות המכולת של אביה שכנה מיספר מטרים ליד הבית, והיא ניגשה לשרת את הקונה.

אולם רק פסעה מיספר צעדים ברחוב, זינקו עליה לפתע שני צעירים שקפצו מן הגיפ, וסחבו אותה לתוכו בכוח. הגיפ פתח בדהרה, ולא עצר עד שהגיע לפרדס מרוחק. כאן ציפו לנערה מוחמד ג'בר, ארוסה, בחברת אחיו ואביו. צפיה הורדה מן הגיפ, ותחת איומים נסחבה לתוך מיבנה עזוב בקירבת המקום. שם, בעוד האח והאב מחזיקים בה, אנס אותה מוחמד.

צפיה נאבקה על תומתה: „צעקה גואשת. אולם איש לא שמע אותה. השלושה לא הסתפקו במעשם. צפיה נסחבה מן המיבנה אל תוך הפרדס, ושם בעל אותה מוחמד פעם נוספת. אחר הסתיר אותה בפרדס עד רדת החשיכה, ואז החזיר אותה לאותו בית עזוב.

רק דרכה כפירגלה של צפיה בבית זה, התחילה שוב

מוחמד ג'בר כפי שהצטלם במרדפת ביתו ב-כפר הערבי טיבה. משמאל, בחצר הבית, נראה הגיפ שלו.

הבעל האחכה

בצעקות גואשות לעורה, הפעם, שמעו אותה שניים מתושבי הכפר, קסם וסאלח מדינה, וחשו לעזרתה. הם מצאו אותה עם מוחמד, החזירו אותה לכפר, והודיעו למשטרה.

„התחילו לסכסך“

עד כאן גירסת התביעה. למוחמד, מצידו, יש סיפור שונה לגמרי: „לפני שלוש שנים החלטנו אני

חדר-האורחים בביתו של מוחמד ג'בר, בו מצויים ארונות המכילים כלי בית שהוכנו לכלה החדשה.

הרהיטים שהוכנו

הם צריכים להחזיר לי את כל הכסף ועוד פיצויים, קובל מוחמד. „עברו כבר ארבע שנים מאז התארסנו. צפיה תינתן לארוסה, לאחר שזה מילא אחרי כל התנאים. ואילו השני טוען כי אין למוחמד שום זכות על צפיה, ומאשים את מוחמד בהתנהגות פסולה.

מוכנן דהוסיף 5000 ל"י

כך נתון מוחמד בין הפטיש לסדן: מצד אחד, תלוי ועומד נגדו משפט על חטיפה ואונס בבית-המשפט המזרחי, אם ירשיעוהו השופטים, הוא עלול לקבל בין ארבע לשמונה שנים. אולם גם אם ייצא זכאי, לא נסתיימו חשבוניו בכפר: בעילת בתולה היא עניין חמור. דינו עלול להיות רצח. רק דבר אחד יציל אותו מהדילמה בה הוא נתון: נישואין לצפיה האובדת. ואכן, לזה מייחל בכל ליבו גם אביו הזקן. הצהיר הוא בפני כתבת העולם הזה:

„אני רק מקווה שהמשטרה תראה מה הולך פה, ותבוא לעשות שלום בינינו. שיבואו וידברו עם ההורים של צפיה. הוא קם פירט עד כמה הוא מייחל: „אני אוסיף עוד 5,000 ל"י מוהר. ולא רק זה: אם רק יסכימו לחתונה — אני נותן לבן שלי מאה אלף לירות, שילך ויקנה מונית, ויעבוד בחור נהג-טקסי.“

ואם אפילו זה לא יסכנע אותם — חלוא, אני לא יודע מה עוד בעולם אפשר לעשות.“

הלקוחות שלה. אבל לא התערבנו. כל עוד היא ניהלה את העניינים שלה בשקט. „האורחים שלה היו תמיד גברים מבוגרים, לבושים בחליפות מהודרות. בהחלט לא אנשי העולם-התחתון. בעלה רוא חולה-לב מזה שנה וכמעט לא עובד. יש לו מכר בית אופל מסחרית וכל בוקר הוא יוצא מן הבית, וחוזר רק אחרי-צהריים. אנתנו בטר חים שהוא ידע מכל העניין. פעם הוא גם סיפר שהיא הייתה במחנה-ריכוז, ושם השתמשו בה הנאצים בתור זונת-שדה.“

לאחר הנפילה. בימי זוהרה, היה ל-אוגוסטה סדריו קבוע: כל בוקר, לים. אחר-כך, קצת פרנסה מכניסה, ואחר-צהר רים נהגה לטייל בשיכון עם כלבה-זאב ה-ענק שלה. בשכונ הכירו אותה בשם האשה בשם הכלב. אלו, כלומר, שלא הכירו אותה בשם המיקצוץ.

עתה, משנתפסה עליידי המשטרה בחברת לקוח, והשופט יהודה טרייביש ציוה לעצור אותה לשישה ימים, עד גמר החקירה — מטיל במקומה, עם כלבה-זאב הענק, בעלה, כשעל פני שניהם הבעה עגומה למדי.

כל לקוח הוכנס לחדר נפרד, וכשהיה דוחק גם לאמבטיה ולמטבח. מרים הייתה עוברת מלקוח ללקוח, במרוצה, ערומה. העסק פרח. אוגוסטה גם לא הייתה טיפשה. היא ידעה שאם תישאר זמן רב במקום אחת, עלולה המשטרה לתפוס אותה. היא חיסלה את הדירה ברמת-אביב, שכרה דירת שלושה חדרים בשיכון מפר"ם ליד הטינרמה. בעשר שנות עבודתה המאומצת, הצליחה אוגוסטה-מרים לחסוך יפה. היא קנתה לבד לה מכונית, ואחר-כך את הדירה המרווחת בשיכון בבלי. לאט-לאט העבירה את העסק לדירתה החדשה. השכנים ראו מדי יום-יום יומי ליד בית מכוניות-פאר, רבות מהן בעלות מספר דיפלומטי. הגברים נהגו לעלות לדירה אחת אחת, ברוח-זימון של 20 דקות עד חצי שעה, בכל שעות לפגישותיהם. ר-אילו בעלה עבד באותו זמן כקבלן לשרב-רבות.

לאחר מעצרה, סיפרו השכנים: „הרגשנו הקלה כשהיא נעצרה. זה היה כאן ממש בית-בושה. למעלות אצלנו בבית יש מפתח, אנחנו חושדים שהיא חילקה מפתחות בין

המלמץ עלי, לפני כן, בפגישה. סיפר אחד הלקוחות לכתבת העולם הזה: „פעם באתי לדירה של מרים ברמת-אביב, לאחר שחבר סיפר לי עליה. כשראנו אותה, היא טרקה לי את הדלת בפנים. רק אחרי ש-החבר שלי זימן אותנו יחד בבית-קפה, היא נאותה לקבל אותי.

אבל היא הייתה בסדר גמור“, המשיך אר-תו גבר לספר. „במישה היא הייתה מצוית — ממש פראית. ולקחה כסר הכל 20 ל"י. פעם, בזמן המיתון, אני זוכר שהיא רצתה להעלות את המחיר. אז אמרתי לה: תשמעי גברת — זאת לא סחורה צמודה לדולר. להיפך, אני מכיר אותך כבר כמה שנים, אפשר לומר שהסחורה קצת התיישנה, חל בה בלאי. מחירה דווקא חייב לרדת, לא לעלות. אחרי השיחה הזאת, היא לא ביל-בלה לי יותר את המחיר על העלאת מחירי.“

זונה במחנה-ריכוז. אוגוסטה עבדה ברמת-אביב בצורה אינטנסיבית. במשך ש-תים הייתה מספיקה בין 15 ל-20 גברים. הלקוחות התקבלו עליידי הסוכנת הקשישה.

מאז נכנסו אוגוסטה ובעלה הרמן, לפני שנתיים, לדירתם החדשה, רינגו השכנים ש-האשה היסה מנהלת אורח-חיים משונה. לי-דעתם, היו הגברים שפקדו את דירתה ב-שעות לפגישותיהם לקוחות — אוגוסטה עסקה בנות.

לפני עשר שנים גר עדיין הזוג פינקנטל בדירה של חדר, ברחוב ציטלין 27. בעלה של אוגוסטה עבד כאינטסלטר. אוגוסטה שכרה אז דירה בעלת שלושה חדרים ברמת-אביב, וכן סוכנת, אשה מבוגרת. בדירה זו נהגה לקבל את לקוחותיה פעמיים בשבוע — בימים שני וחמישי, בין השעות חמש ל-שבע. כמו שעון.

בתחילה היו הלקוחות מבין חוג מכריה. אולם אוגוסטה הקפידה להזכיר להם כל פעם, שאם הם מרוצים משירותיה — שילמי-צו עליה בפני חבריהם. וכך, לאט אך בהת-מה, התרחב חוגה-לקוחות.

אוגוסטה נהגה להציג עצמה בשם מרים, ללא שם משפחה. ואף פעם לא קבילה נכר סתם. האיש חייב היה לבוא רק דרך מכר